

★ **אכלת מאכלים ששה תחת המיטה**
★ **'הלכה ימית', הרב יעקב ששון**

שבת לומר 'משיב הרוח'

* מיום שמחת תורה מתחילים להזכיר בתפילה 'משיב הרוח ומוריד הגשם'.
אם טעה ואמר 'מוריד הטל':
– אם נזכר לפני חתימת הברכה, יחזור לומר 'מוריד הגשם' וימשיך כרגיל.
– אם חתם הברכה: "ברוך אתה ה' מחיה המתים", ימשיך התפילה כרגיל ולא יחזור לומר 'משיב הרוח ומוריד הגשם'.
ואף אם נזכר לאחר שאמר שם ה' – אינו רשאי לחתום 'למדני חוקיך' אלא ימשיך כרגיל ואינו צריך לחזור.

הנחת מאכלים תחת המיטה

* אין להניח מאכלים או משקאות תחת המיטה, מפני שהשינה היא אחד משישים ממוות, ולכן אם ישן אדם על המיטה, שורה על המאכלים רוח רעה. (פסחים קיב).
ואם לא ישנו על המיטה בשעה שהיו המאכלים תחתיה – יש להתירם באכילה בדיעבד. בפרט אם היו המאכלים חיים, שאינם מבושלים, שאז יש להקל בזה יותר, ונכון להחמיר לשטוף את המאכלים שלוש

סגולות לדירה חדשה! (מתוך 'יהדות נט')
(1) כותב הזוהר הקדוש (תזריע נ'): "הרוצה לבנות בית חדש, סגולה טובה שיאמר בפיו: 'הריני בונה בית זה לעבודת הקב"ה, ועל ידי זה זוכה שה' משרה עליו סייעתא דשמיא, ומקדים להכניס לביתו את קדושתו'."

(2) כתב ר' חיים פלאגי זצ"ל בשם אביו:

"סגולה לאדם הרוצה שביתו יעמוד לעולם ולא יחרב ח"ו – שישאיר בכניסה לביתו מול הפתח מקום ללא סיד בגודל 48 ס"מ על 48 ס"מ, זכר לחורבן בית המקדש".

★ **סגולות לדירה חדשה** ★

(3) כתב הסגולות ישראל!: "בכניסתו לדירה חדשה, יאמר **"ברוך אתה בבואך"**, ויכווין בשם הקדוש בא"ב, ששם זה מסוגל להצלחה.

וגם יאמר הפסוקים והתפילה המובאים בספר "ברית עולם" בסדר חנוכת הבית. ואחר כך יתן צדקה, ויכווין להצלחת הבית".

(4) הביא מרן הרב עובדיה שליט"א שיש נוהגים לשחוט זוג תרנגולים, זכר ונקבה בבית החדש, ונותנים העופות לעניים. (יחז"ד ח' סי' נ').

(5) כתב המראה הילדים' (ד, יג): "הרוצה שלא יהא נזק בביתו, יקח חיטה חדשה ויניח בחלונות בפתחי ביתו, ויאמר: "הריני עושה בזה מעקה של ברזל להישמר" (הסגולות מאור עליון)

★ **דני בושם על גופו בשבת**
★ **'הלכה ימית', הרב יעקב ששון**

פעמים במים, שיש אומרים שרחיצה זו מועילה לטהרם מהרוח רעה השורה עליהם. אבל אם ישנו על המיטה – יש לאסור את המאכלים אף בדיעבד, מחשש סכנה. אך מכל מקום, אם יש הפסד גדול בדבר – יש להתיר את המאכלים אף במקרה שישנו על המיטה.

ואם היו המאכלים חיים, כגון פירות או ירקות שאפשר לשטוף אותם במים – נכון לשוטפם שלוש פעמים במים לטהרם מהרוח השורה עליהם.

ואם היו המאכלים תחת מיטה של ילד קטן, אף שלכתחילה אין להניחם שם, מכל מקום בדיעבד יש להתירם באכילה או שתיה.

בישום בשבת

* **אסור** לתת בשבת בושם על גבי בגדים, משום שעובר על 'הולדת' ריח בשבת. אך על גוף האדם מותר שאין בזה 'מוליד'. והוא הדין שמותר להשתמש בשבת ב"דאודורנט" על גופו, מפני שנתנית הריח בגוף האדם אינה עשויה לזמן ארוך, כי היא עתידה להתנדף במהרה.

לריב באהבה

תמיד אמרתי כי אם יבוא אלי זוג ויספרו: "אנו חיים שלוש שנה ומעולם לא רבנו", אומר להם: "אחת מהשתיים, או שאתם שקרנים או שיש לכם זיכרון קצר". אנו לא מלאכים, הלוואי בני אדם. ובודאי קרה פעם שהייתה אי הסכמה, אי הבנה. לפעמים ויכוח קל או קשה, ולפעמים גם מריבה קטנה... באופן עקרוני, ברוב המקרים, עד גבול מסוים, ריב יכול להיות במסגרת ה'בסדר', כי מותר לי לחשוב אחרת ממנה, ולה מותר לחשוב אחרת ממני, מותר לנו להתווכח ואף לשפוך טענות אחד על זולתו, רק לא להטיח דברים אחד בשני ולהטיל דופי באישיותו.

ואגב יאמר כאן, כי כאשר יודעים לריב, כלומר יודעים להתנהל עם מריבה, בדרך כלל, בסיומה, יוצאים מחושלים, נקשרים יותר ואוהבים יותר.

השאלה היא איך מתמודדים עם מריבה – בשעתה ובעיצומה. איך אנו רבים? כמובן, שראשית כל, זקוקים למידות טובות. אך בד בבד, נעסוק, בכמה כללים חשובים

מאד בשעת ריב. הכללים שאני נותן אינם רצפטים קלים, שהרי אם "זכו – שכינה ביניהם", "זכו" הכוונה זיכרו את עצמם במידות, ללא זיכוך המידות המריבה תהרוס כל חלקה טובה.

כלל ראשון – מריבה נקודתית

מריבה צריכה להישאר מקומית. מה הכוונה? בעיצומו של הריב, לפתע נזכרים הוא או היא: "כן, גם לפני שלשה חדשים כאשר רבנו אמרת לי כך וכך..." – תעזבי את מה שהיה לפני שלשה חדשים! שכחתם מזה, כבר התפייסתם ונגמרה! עתה רבים על

הפה נחום פיאנטה

מהספר 'זכו' / אור עליון

על ההווה בלבד (וכי את מחפשת ללבות את האש?) בקיצור, להשאיר את האש מקומית. האמת כי יש פיתוי גדול להזכיר דברים מהעבר, כי כך אני יכול לנגח בקרן נוספת – בוס, אך חובה לאגור כוח ולהתגבר. מי שמחפש חיים קלים, שמעתי כי במאדים החיים נוחים. בעולם הזה החיים לא קלים במיוחד... לכן לא להתנגח עם העבר, להשאיר את המריבה מקומית ועכשווית.

הכלל השני – לדעת לסיים!

אין זו בושה להיות המתרצה. מגיע שלב מסוים במריבה, שבעצם הטיעונים נגמרו, אנו טוחנים מים, אני/את חוזרים על אותם טיעונים שוב ושוב שלש ארבע פעמים. לא מוסיפים טענות מהותיות, אלא כל צד מנסה להביא עוד דוגמא ולהתנסח במילים יותר חריפות, (אולי אצליח בכל אופן – לדחוק אותה/ואותו לפינה). אבל בעצם אנו כבר לא מחדשים דבר, כל הטענות נשמעו, אני עניתי לה והיא לי, שנינו דרשנו את

המגיע לנו והכל, ועכשיו טוחנים מים. הגיע הזמן לסיים המריבה. אבל הלב אומר: "מה, וכי אני אתפייס? גם פעם שעברה אני הייתי הנכנע כביכול, לפני פעמיים גם הנמכתי התקפות והתפייסתי... אני פראייר שלה? הפעם לא אתפייס", ואינך יודע כי שניכם תאכלו קש... כי במריבה אין מנצחים יש רק מנוצחים, אז תניח לגאוה, ותתפייס. לסיכום: **ברגע שאני מרגיש שזהו זה, לסגור עניין ולהתפייס.** (ומולץ יותר לגבר לפתוח בפיוס ואין הדבר מוריד מכבודו בעיניו, אלא אדרבה, רואה זאת אשתו כרוממות, אך אשה שתנצל, מרגישה פגועה ומסכנה) המשך יבוא